

a fost primită cu entuziasm. Bentoiu s-a concentrat exclusiv asupra dramei interioare a lui Hamlet, eliminând tot ce era superfluu. Opera, scrisă într-un singur act, putînd însă fi jucată și în două acte, și durînd cca. două ore, începe cu cele trei momente care subliniază baza destinică: apariția spectrului, încercarea regelui bănuitor de a afla, cu ajutorul Ofeliei, dacă nebunia lui Hamlet este simulată, și demascatorul „teatru în teatru” despreuciderea regelui. În actul doi asistăm la întîlnirea lui Hamlet cu mama sa și la moartea lui Polonius, la nebunia și moartea Ofeliei, la sosirea lui Laerte și înțelegerea lui cu regele spre a-l ucide pe Hamlet, precum și la duelul fatal pentru toți.

Această concentrare, pentru care Bentoiu nu folosește din fiecare scenă decît nuclee de fraze, trasează o linie a destinului inevitabil. Fondul este incredințat cu precădere configurații muzicale; uneori se renunță chiar cu totul la cuvînt, ca în întîlnirea dintre Hamlet și mama sa, concepută pur pantomimic.

Bentoiu acceptă spontan toate mijloacele pentru a conferi intuiției sale structura cea mai accentuată: predilecția evidentă pentru Alban Berg (în special pentru *Wozzeck*) este dezvoltată mai departe individual, prin includerea — stăpînită cu suveranitate — a tuturor mijloacelor moderne de compoziție (de la cele seriale, politonale, aleatorice, pînă la cele electronice). El urmărește o sinteză între tradiție și contemporaneitate. El opune variațului „Sprechgesang” al soliștilor, întrebunțat cu precădere, întruchiparea modern-arioso a partiturilor lui Hamlet și a Ofeliei.

Este de admirat Reynald Giovaninetti care a reușit să atingă cu orchestra mărită, într-un timp scurt de repetiții (două săptămîni), o precizie și o nuanțare maximă. Margherita Wallmann a creat, împreună cu scenograful

André Acquart, sugestive efecte scenice. Conducerea soliștilor este bine concepută și plină de fantezie. Tînărul tenor mexican, Salvador Novoa, cu glasul său minunat și jocul elastic, a fost un Hamlet al zilelor noastre.

Andrée Esposito a învins, cu vocea ei frumoasă de soprană, toate greutatele partiturii Ofeliei. Ireproșabil din toate punctele de vedere basul Marc Vento (Regele), mezzo-soprana Héliia T'Hezan (Regina), Dany Barraud și Philippe Benanzal (Perechea regală în piesă), comicul Lucien Cattin (Osrick), baritonul Michel Philippe (Laerte) și tenorul Francis Dresse (Polonius).

În general: o seară de înalt nivel.

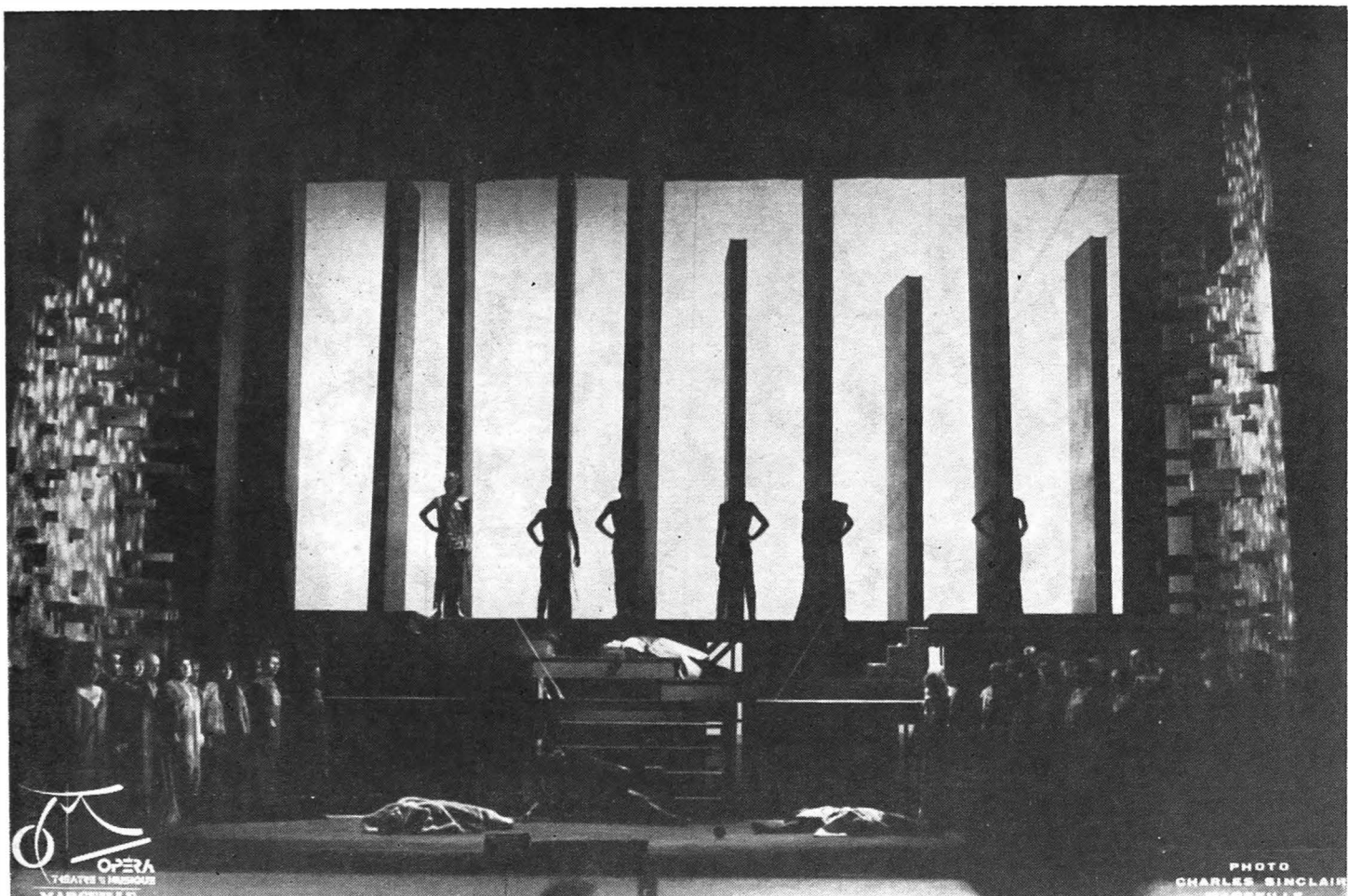
Carola ECKART

(Die Bühne, iunie 1974, Viena)

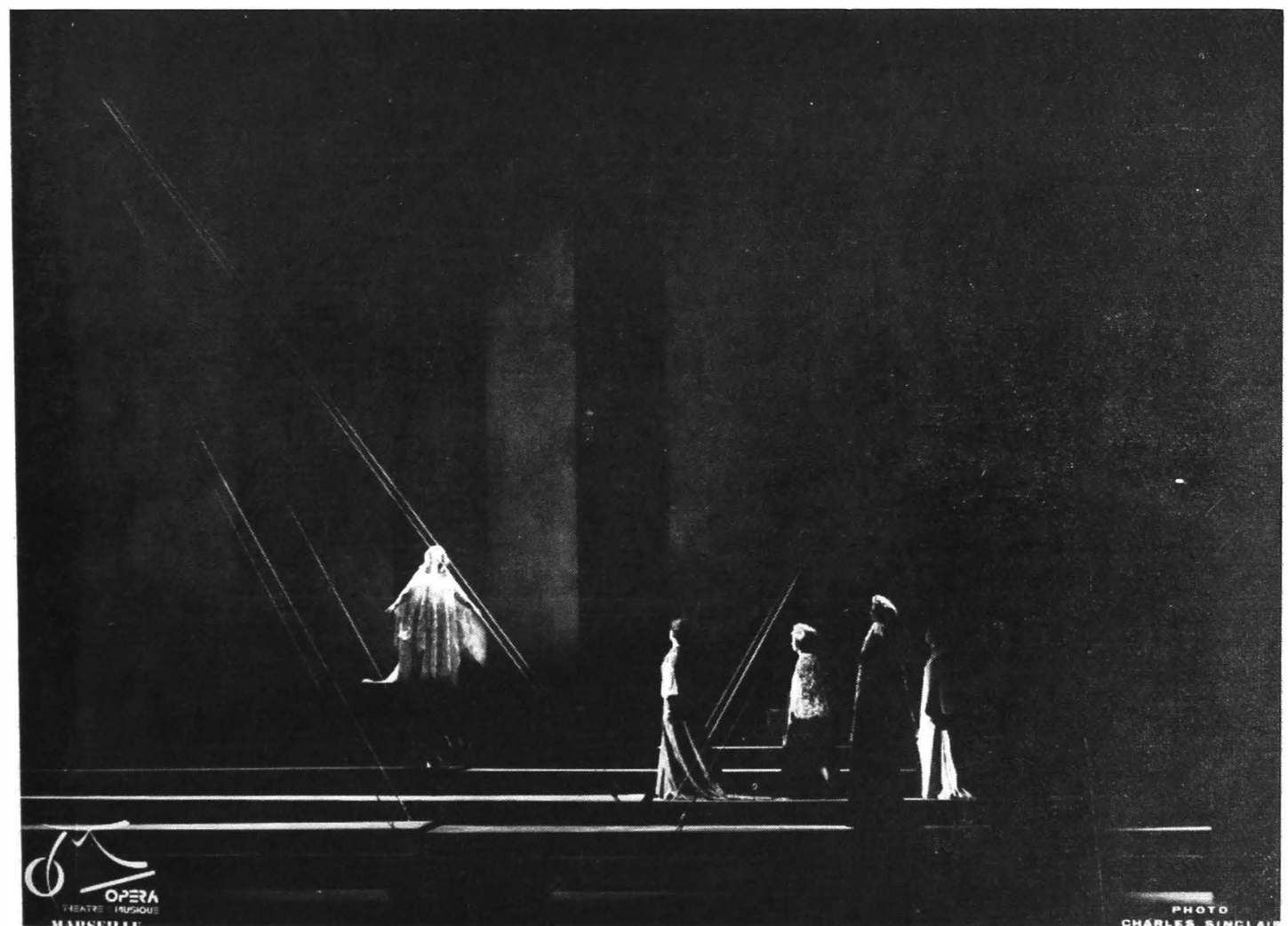
De la modern la clasic

De curînd Opera din Marsilia a pus în scenă, pentru prima oară, *Hamlet*, operă bazată pe piesa lui Shakespeare, autorul libretului și muzicii fiind un tînăr compozitor român, Pascal Bentoiu. Textul original este în românește, dar lucrarea a fost dată în premieră în traducere franceză.

E o lucrare de o forță dramatică neîndoielnică. Libretul este decupat abil, acțiunea rămîne destul de clară, dar e mai bine să cunoști dinainte tragedia lui Shakespeare pentru a-i aprecia meandrele. Am putea spune că necesara concentrare e cîteodată prea mare, că unele scene rămîn insuficient motivate, ca de exemplu cea, capitală, a actorilor. Unul din principalele personaje ale tragediei, și dintre cele mai tulburătoare, Horațio, prietenul lui Hamlet, a dispărut din libret.

Scene din spectacol

(foto : Charles Sinclair)

